

U spomen mučeniku fra Boni Andačiću

Tragičan svršetak životne drame jednoga redovnika

Na rubnom zapadnom dijelu Brotinja smješteno je selo Čerin, urešeno valovitim brežuljcima toga kraja. U njegovu sastavu poseban položaj zauzima Hamzići, jedno od sedam naselja te hercegovačke katoličke župe. Ovo naselje darovalo je vjeri i naciji trojicu franjevačkih mučenika koje su ubili komunistički zločinci u Drugome svjetskom ratu. Oni su kao sveti Stjepan prvomučenik (zaštitnik ove župe) žrtvovali svoje živote i molili za svoje mučitelje.

Poput razbijena sarkofaga na Čerinu iz rimskih vremena s uklesanim križem (*Šematizam Hercegovačke franjevačke provincije, Mostar 1977., str. 46*) nosili su teret naše povijesti i posvjedočili je pred zatornicima toga križa, simbola Kristove muke i našega spasenja. Svjedoci te kršćanske vjere bili su fra Bono Andačić, fra Rafo Prusina i fra Dobroslav Šimović. Prvi je našao smrt u vrljetima Grabove Drage (župa Mostarski Gradac), drugi je svezan žicom zaplovio vodama Neretve a treći izgorio na lomači mr-

znje na Širokome Brijegu.

Fra Bono je rođen 5. studenoga 1903. u Hamzićima i kršten pod imenom Ivan u čerinskoj crkvi svetoga Stjepana prvomučenika. U tome mjestu svršio je četiri razreda osnovne škole i u mladim godinama osjetio poziv za redovnički samostanski život. Stupio je u franjevački red 8. prosinca 1921. kao tercijar na Humcu kod Ljubuškoga i ostao kao brat laik do svršetka života. Posvetio se krojačkomu zanatu i kroji odijela i franjevačke habite za svoju braću koja su zanosno hvalila njegovo umijeće. Bio je gospodskoga izgleda i otmjena vladanja, što je oduševljavalo sve osobe s kojima se susretao. U slobodno je vrijeme čitao Bibliju i njezinim se tekstom nadahnjivao. Stalno je pratio dnevne događaje i poput intelektualno naobražena profesora vodio rasprave sa svojim subesjednicima.

Tijekom dvadeset dviju godina živio je i radio u Mostaru te bio u stalnom kontaktu s bogoslovima i ostalim osobljem u samostanu. U gradu je stekao mnogobrojne prij-

telje koji su ga visoko cijenili i njegovu krojačnicu češće posjećivali diveći se njegovoj urednosti i zlatnim rukama njegova krojačkoga umijeća. Bio je omiljen sugovornik posjetitelja samostana i njegove radionice. Odlikovao se darežljivošću srca koje je obilovalo dobrotom i nesebičnošću.

Po domaćim izvorima bio je pri kraju rata premješten u Veljake, koje je pred Božić 1944. godine napustio, vjerojatno zbog sigurnosnih mjera. Sklonio se u brdoviti kamenjar Izbična gdje su ga partizani pronašli i zarobili. Odveli su ga, navodno, ispred oltara mjesne crkve na Lišticu i odatle natovarena vojničkim streljivom otpratili u Grabovu Dragu gdje su ga 12. veljače 1945. pogubili i mrtvo mu tijelo u nekome skrovištu pokopali.

Iza fra Bonine nasilne smrti njegova radionica u Mostaru zjapi prazninom i drijema u izolaciji. Uzalud očekuje njegov povratak, jer on je zauvijek iščeznuo u vrljetima hercegovačkih planina bez ispračaja i kršćanskih pogrebnih obreda.

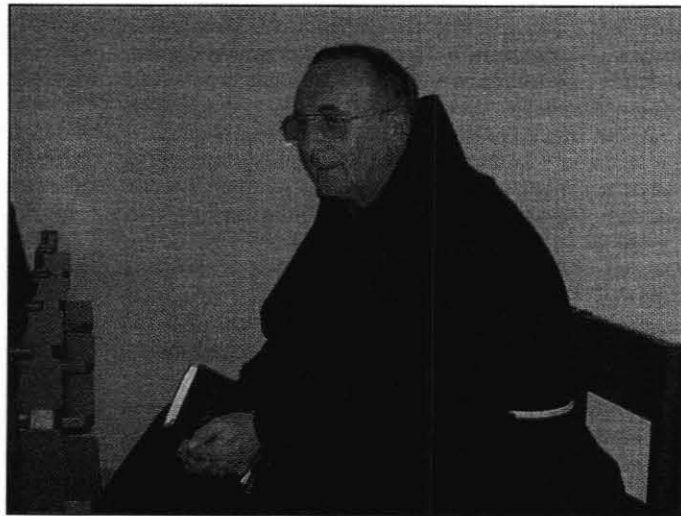
Svi putovi do njegova nepoznatog groba zakrčeni su i čekaju razrješene neba kojemu se pokojnik stalno u molitvama utjecao. U sebi je nosio duboko proživljenu vjeru u Isusa Krista i jedinstvenu franjevačku karizmu do umorstva koje likuje "ko bića zadnji dah" (Kranjčević u pjesmi "Moj dom") te ubijenomu franjevcu donosi vječnu nagradu na nebesima.

dr. fra Častimir Majić

PRIJEĐOŠE S OVOGA SVIJETA U BOLJI

† Fra Mladen Hrkać (1950. – 2010.)

Dana 8. kolovoza 2010. u Zagrebu je, nakon teške bolesti, preminuo fra Mladen Hrkać, član Hercegovačke franjevačke provincije, u 60. godini života, 42. redovništva i 35. svećeništva. Misu zadušnicu u franjevačkom samostanu u Dubravi (Zagreb) predslavio je mons. Ivan Šaško, pomoćni zagrebački biskup, 10. kolovoza, nakon čega je fra Mladenovo tijelo prevezeno u Hercegovinu. Misu zadušnicu i sprovodne obrede u širokobriješkoj crkvi predvodio je provincijal fra Ivan Sesar 11. kolovoza. Fra Mladen je pokopan na groblju Mekovac, u blizini širokobriješke crkve.

Fra Mladen je bio čovjek vjere i prvi duhovni sin sv. Franje po svojoj naravi i po onome što je stekao odgojem u roditeljskoj kući i redovničkoj zajednici. Neumišljen i jednostavan, razborit u primjeni načela, donosio je optimizam gdje ga je nedostajalo. On nije znao što je bijeg od svakodnevnih teškoća. Koliko god je bio uporan u ostvarenju svojih dužnosti, bilo kao obični redov-

nik, bilo kao pretpostavljeni, uvijek je imao u vidu konkretnoga čovjeka. Pokazivao je razumijevanja i bio milosrdan i prema neznanicu i prema franjevcu u kući, jednako prema mladima i starima. Te njegove krjeposti osobito su uočavali i cijenili vjeroučenici i studenti bogoslovi.

Svoje svećeničko djelovanje započeo je na Širokome Brijegu i posebno se iskazao kao uspješan vjeroučitelj, a jednako tako i u dovršavanju započetih i podizanju

novih podružnih crkava u župi, bilo kao kapelan, bilo kao gvardijan. Fra Mladen je pružio primjer kršćanskoga odnosa prema bolesti i patnji, te zahvalnosti prema onima koji su ga njegovali dok je gledao smrti u oči. Nije bio nestrpljiv, nije tražio nemoguće. Ono što je došlo na red iz ruke Božje, to je vjernički prihvatio, poput strpljivoga Joba: "Bog dao, Bog uzео!"

Fra Mladen je rođen 19. prosinca 1950. u Izbičnu. Roditelji su mu

bili Franjo Hrkać i Janja r. Bondža. Osnovnu školu pohađao je od 1957. do 1965. u Izbičnu, Donjemu Crnču i Čerinu. Srednju je školu pohađao od 1965. do 1969. u Visokome. Redovnički je habit obukao 14. srpnja 1969. na Humcu. Filozofiju i teologiju studirao je u Sarajevu i Fuldi. Vječne zavjete položio je 29. ožujka 1976. na Humcu. Za đakona je zaređen 24. travnja 1976. u Fuldi, a za svećenika 5. lipnja 1976. u Fuldi.

Svoje svećeničko djelovanje započeo je na Širokome Brijegu 1977. Najprije je bio duhovni pomoćnik, a od 1982. i samostanski vikar. God. 1987. imenovan je župnikom i gvardijanom istoga samostana. Od kolovoza 1991. do kolovoza 1992. boravio je kao rekonvalescent u župi Gorica. Nakon toga, od 1992. prelazi u Vitinu kao župni vikar, da bi 1. ožujka 1994. bio imenovan župnikom iste župe. Od kolovoza 2000. do svibnja 2003. bio je isповједnik i propovjednik na Humcu. Dana 12. svibnja 2003. imenovan je gvardijanom u Zagrebu, gdje ga je zatekla smrt. Počivao u miru Božjem!

fra Tomislav Puljić